

Karen Pauwelyn, bedrijfsleider Beauvoords Bakhuis uit Veurne

Laat angst je passie niet in de weg staan

Christina Van Geel - auteur, journaliste & radiostem

Mijn jeugd in Beauvoorde, dat was met de fiets naar de boerderij van mijn vriendinnetje rijden, de koeien melken met de hand, in het stro spelen, op het veld werken, met de fiets weer naar huis crossen, een uur te laat thuiskomen, onder mijn voeten krijgen en helemaal voldaan van een prachtige dag in slaap vallen. (Lacht) Echte wonderjaren op 'den buiten'! Natuurlijk heb ik een heel beschermde jeugd gehad, maar het is niet omdat je in een klein en veilig nest opgroeit dat je een 'duts' wordt. Het leven leert je later toch alles.

Karen Pauwelyn: Ik was best wel een verlegen en 'sprietig' kind. Een beetje bang en onzeker. Maar met een sterke wil, toen al. Ik heb twee zussen die negen en zeven jaar ouder zijn. Ik keek geweldig naar hen op, ik wilde zijn zoals zij. In de zomer zag ik hen op kamp vertrekken en ik moest en zou meegaan. Eens op kamp, in een vreemde groep, ver weg van mijn zussen, alleen moeten slapen en thuis missen... Ja, dan was mijn hartje wel héél klein. Maar het volgende jaar ging ik wéér mee. En het jaar daarna weer. De wil was sterker dan de angst.

Ik was ook een heel gevoelig kind. Ik kon geen onrecht verdragen, ik wilde dat iedereen overeenkwam, dat mensen zich goed voelden. Die kern zit nog altijd in mij. Dat grote inlevingsvermogen in wat er in mensen omgaat. Het bepaalt ook hoe ik met de mensen in mijn bedrijf omga. Er werken hier voornamelijk vrouwen, vaak ook gescheiden vrouwen met kinderen. Dan probeer je toch rekening te houden met hun thuissituaties, met kinderopvang en schooluren, je wilt het werk leefbaar maken. Ook op dat punt zijn we een 'familiebedrijf', met respect voor het familieleven.

Dat evenwicht tussen werk en leven vind ik heel belangrijk, zeker in deze tijd waarin er zoveel mensen geveld worden door burn-outs. Samen plezier maken is trouwens net zo belangrijk als hard

werken. We hebben hier een poosje geleden een teambuilding gedaan, in het bedrijf. Een lasershooting tussen de machines. Toen onze mensen maandag weer op het werk kwamen zagen ze die werkomgeving met heel andere ogen. Als een speeltuin! Als je op teambuilding gaat naar de Ardennen, dan blijft de fun dààr, maar wij hebben de fun IN ons bedrijf gebracht. Een heel bijzondere ervaring.

Vijftien madammekes en een pollepel

Als kind keek ik heel hard op naar mijn moeder. In 1970 is zij begonnen met het bedrijf. Zij bakte in haar keukentje pannenkoeken volgens een recept dat ze van hààr moeder had, en gaf deze door het venster mee met de mensen van Beauvoorde. Op een mooie dag kwam er een tv-ploeg van Echo langs voor een interview. En de dag daarna stonden de toeristen letterlijk aan te schuiven aan het venster. Op den duur kon mama dat zelf niet meer bolwerken. Ze is toen aan de buurvrouw gaan vragen of zij het geld wilde ontvangen en wisselen, zo kon mama blijven doorbakken. Na die buurvrouw volgde er nog een mevrouw uit de straat en daarna nog één. Na een tijd tonden er vijftien 'madammekes' te bakken, met de hand: met de pollepel pannenkoeken uitgieten op een grote rechthoekige plaat. De geur van de pannenkoeken en het gezellige geklets

van die dames, dat vond ik heerlijk als kind.

In 2005 wilde iemand de zaak van mama overkopen. We zijn dan met de drie zussen rond de tafel gaan zitten. Toen mijn ouders ons vroegen of één van ons misschien liever de zaak overnam heb ik heel emotioneel meteen 'ja' gezegd. Ik had net mijn studies Internationale Handel afgerond. En ik kon het niet over mijn hart krijgen om de zaak aan een ander over te laten. Wij bakten de lekkerste pannenkoeken, en dat moesten we blijven doen. Het bedrijf was mama's kindje, dat moest in de familie blijven!

Dicht op je vel

Het was hard werken. Ineens droeg ik de volle verantwoordelijkheid voor de zaak, ik draaide shiften van 7 uur 's morgens tot 22 uur 's avonds, met thuis twee kleine kinderen... Ik heb veel werkvergaderingen geleid met de baby aan de borst! We zijn een familiebedrijf, hé. Dat mag je ruim interpreteren. (lacht) Ik heb mezelf toen ook beter leren kennen, ontdekt dat ik toch wel een perfectionist ben. En zo'n familiebedrijf zit extra dicht op je vel. Ik voel een grote verantwoordelijkheid tegenover mijn ouders, ik móét het goed doen. Zeker in het begin vond ik het heel moeilijk om dingen uit handen te geven, om te delegeren en los te laten. Dat heb ik echt moeten leren.

A woman with blue eyes, wearing a white lab coat over a brown top and a light blue hairnet, stands in a kitchen. She has her hands on her hips and is looking directly at the camera. In the background, there are large, curved metal pipes and a green exit sign above a doorway. The kitchen appears to be a professional or industrial setting.

Bio Karen Pauwelyn

Het Beauvoords Bakhuis is een familiebedrijf pur sang. In 1970 begon Maggie Duquesne pannenkoeken te bakken naar een familierecept dat ze van haar moeder gekregen had. Met succes. De klanten stroomden toe. Maggie verkocht haar pannenkoeken per kilogram en bakte de klok rond. In 2005 nam Karen Pauwelyn (°1980) de pollepel over van haar moeder. De productie verhuisde naar Veurne, Karen automatiseerde en internationaliseerde het bedrijf, maar de kern blijft bewaard: Beauvoords Bakhuis bakt pannenkoeken met verse en vaak ook lokale ingrediënten, volgens het geheime oude familierecept. Kwaliteit primeert. 46 jaar na de allereerste pannenkoek is het Beauvoords Bakhuis uitgegroeid tot een hypermodern bedrijf, bekend in binnen- en buitenland. Dit met de inzet van 23 medewerkers. Karen Pauwelyn heeft drie dochters en twee plusdochters.

Ik hou zielsveel van ons product. Ik heb dan ook nooit toegevingen gedaan op de kwaliteit van onze pannenkoeken. Ik kan niet iets maken waar ik niet 100 % achter sta. En op langere termijn loont dat. Steeds meer mensen en bedrijven weten intussen dat wij de lekkerste pannenkoeken van de wereld maken. (Lacht) Maar het heeft me wel 'ns voor moeilijke keuzes geplaatst. Zo heb ik ooit een groot contract met Delhaize stopgezet omdat het in conflict kwam met de kwaliteit van ons product. Met economische werkloosheid tot gevolg, mensen die ongerust waren over hun job, niet evident. Dan overvalt de twijfel je wel: heb ik de juiste beslissing genomen? Gaan we het wel redden? Die onzekerheid is hard. Daar kan ik nachten van wakker liggen. Ik praat wel met de mensen rondom me, ik vraag raad, maar uiteindelijk moet ik de knopen doorhakken. De eindverantwoordelijkheid ligt bij mij. De werkzekerheid van mijn mensen hangt af van mijn beslissing. Dat is moeilijk. En niet veel ondernemers durven dat toegeven. Misschien zijn ze bang om die kwetsbare kant te tonen. Maar geloof me, het gaat echt niet altijd allemaal vanzelf, bij niemand.

Gelukkig heb ik de liefde voor ons product kunnen doorgeven aan ons personeel. We gaan er altijd samen keihard voor, we trekken aan hetzelfde zeel.

Echtheid, liefde en trouw

Ik blijf ook heel nauw verbonden met de streek waar ik opgegroeid ben. We heten niet voor niks het Beauvoords Bakhuis. Zo werk ik altijd met streekproducten. De boeren hier leveren rechtstreeks melk en boter voor onze pannenkoeken, aan een vaste prijs die we vooraf afspreken. En daar wordt niet van afgeweken. De melk staat nu bijvoorbeeld heel goedkoop, maar ik blijf hen dezelfde prijs betalen. Zoals afgesproken.

Ik heb even een specialisatie marketing willen volgen. Dat interesseerde me, ik vind communicatie heel belangrijk. Maar het eerste wat ze zeiden tijdens

de infosessie voor de opleiding was: 'Als je veel geld wilt verdienen, dan moet je hier beginnen'. Ik was meteen weg. Dat was zo'n afknapper! Ik heb die richting niet gekozen puur omwille van die boodschap. Ik heb het nooit voor het geld willen doen. Ik wilde gewoon de lekkerste pannenkoeken bakken, zoals mama dat voor mij deed, met respect voor mensen, voor de streek en het milieu.

Die echtheid, die liefde, die trouw, ik vind dat heel belangrijk. Het zijn kwaliteiten die je ook proeft in onze pannenkoeken.

Veel bedrijven zijn tegenwoordig op zoek naar 'hun verhaal'. Wij moeten daar niet naar zoeken. Ons logo dat is ons mama die staat te bakken. Onze pannenkoeken zijn op zich een streekverhaal, een familieroman. We hebben niets moeten uitvinden. Alles was er al.

Geen verloren leven

Ik ben jong getrouwd, op een leeftijd dat ik zelf nog niet wist hoe ik in mekaar zat, of hoe mijn man in mekaar zat. We waren tot over onze oren verliefd, we waren jong en ongeduldig en we wilden aan ons leven beginnen. Er kwamen al snel drie kinderen, er was het werk, en nauwelijks nog tijd om elkaar te zoeken en te leren kennen. Of we hebben er de tijd niet voor genomen. Uiteindelijk zijn we gescheiden. Een moeilijke periode. Zo'n scheiding voelt toch altijd als een mislukking, je trouwt niet om te scheiden. Ik wou toen eigenlijk gewoon hele dagen onder mijn bureau kruipen en me wegstoppen voor iedereen. Ik was geen mens meer. Maar je raapt jezelf weer samen, uiteindelijk. En je gaat door. Er komt sowieso wel weer iets nieuws op je pad, daar ben ik van overtuigd. Sommige mensen vinden dat eeuwige

positivisme van mij irritant (lacht), maar ik kan het niet laten om vooral de zonzijde te zien.

Ik besteed bewust veel tijd aan mijn kinderen. Misschien ook omdat ik gescheiden ben. Maar ik wil er zijn voor hen. Als zij een nieuwe hobby ontdekken, dan doe ik met hen mee. Dan gaan we samen paardrijden of zo. Ik ben ook echt een mama. Het is nooit een optie geweest om geen kinderen te hebben. Dat zou een verloren leven zijn.

Ik heb drie dochters en intussen ook twee plusdochter. En de oudste van 11 heeft al gezegd: 'Mama, de pannenkoeken zeker niet verkopen, hé, want ik wil het verder doen!' Mijn andere dochter van 9 gaat dan taarten bakken en verkopen, heeft ze gezegd. En de jongste, die wil prinses worden. En pannenkoeken eten. (Lacht)

Durf 'ja' te zeggen!

Die drang om vooruit te gaan, die heb ik van mijn mama. Soms denk ik: 'Zeg Karen, is het nu niet genoeg?' Dan overvalt de drang mij om de teugels eventjes te vieren. Maar de dag erna ga ik er toch weer keihard tegenaan. Vooruit. Het is iets genetisch. (Lacht)

Ik hoop dat ik met mijn verhaal jonge vrouwen kan enthousiasmeren om voor hun droom te gaan. Wees niet bang om te springen: zelfs al val je, dan ben je toch al gesprongen. En je kruipt wel weer recht. Ik ben ook bang geweest. Ik ben het soms nog. Maar ik ben gesprongen en ik blijf springen, soms met een klein hartje, dat wel. Maar het geeft zoveel voldoening om 'ja' te durven zeggen.

www.beauvoordsbakhuis.be